

[Henning Nielsen]

værd »at spille folketingets tid på en sådan sag«, som miljøministeren sagde. Jeg vil da godt komme med nogle bemærkninger til den bekendtgørelse, der er kommet fra miljøministeren, og ligesom motivere, hvorfor jeg synes, at man måske godt kunne trænge til at snakke om den i udvalget. De to tanger udgør vel nok en biologisk helhed, de supplerer hinanden, men de store problemer – og vi kan sige det, der trues – findes vel på Harboør Tange.

Man har allerede været inde på, at områderne er udpeget som EF-beskyttelsesområde i henhold til EF-beskyttelsesdirektivet af 2. april 1981. Der er et bilag I i det direktiv, der har nogle fortegnelser over truede fuglearter i EF. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at 7 af disse arter yngler på vore tanger. Det er egentlig derfor, vi virkelig har en forpligtelse til at sikre disse områder, dvs. beskytte dem på en sådan måde, at de fortsat kan tjene som levesteder for de pågældende arter, og her er altså tale om ynglefugle.

Men vi ved også, at tangerne rent internationalt har betydning som rasteplass for fugle på træk. Hvis vi ser på det nationalt, er de også blandt de 10 bedste strandområder her i landet. Jeg synes godt, man kan sige om disse tanger, at de er femstjernede naturområder. Jeg mener også at kunne konstatere – jeg kommer selv deroppefra – at der i de seneste år er sket en ret omfattende opdyrking. Det gælder selvfølgelig især Harboør Tange. Den opdyrking af strandengene på Harboør Tange startede, jeg tror, det var i begyndelsen af 1970'erne, og kulminerede i 1977-1978. Der, hvor strandengene blev retableteret, kom ynglefuglene igen.

Et klart bevis på det er område 3, som er vist på kortet til bilaget. I 1978, da der var opdyrket allermest i dette område, ynglede der kun 60 par vadefugle. Ornithologerne har senere fulgt det. Nu er man ligesom holdt op med at dyrke derude, i 1983 var der virkelig en formindsket opdyrking, og så var der pludselig 176 par vadefugle. Altså kan man konstatere, at da opdyrkingen var på sit højeste, ynglede kun en tredjedel af de parfugle, som området kunne bære.

Jeg vil godt sige om miljøministerens bekendtgørelse, at jeg ikke er helt sikker på, at den giver en fredning, i hvert fald ikke på det omtalte område, på grund af, som det også er blevet sagt heroppefra, disse dispen-

sationsregler, som jeg er en lille smule bekymret for. Jeg er også betænkelig ved ministerens bekendtgørelse § 4, stk. 2 og stk. 4, hvor der er tale om, at man kan fravige naturfredningsloven, når det skønnes nødvendigt. I stk. 4 står, at man simpelt hen kan tage det op til revision, hvis ministeriet for offentlige arbejder anmoder om det. Disse problemer opstår i hvert fald ikke, hvis man kunne tilslutte sig det beslutningsforslag, som socialdemokratiet, SF og VS har stillet.

Engene på tangerne skal da naturligvis bruges. Der skal slås hø. Landmændene skal have deres kreaturer gående, så der kan ske en afgræsning af områderne. En sådan udnyttelse giver måske endda et bedre driftsresultat, end hvis man poster kunstgødning ud på engene.

En anden ting, der også er meget vigtig deroppe, er, at områderne i vintertiden bliver oversvømmet, og jeg ved fra samtaler med lokale landmænd, at man er interesseret i det, for så får man noget god og gratis gødning.

Det har også noget at gøre med at få reguleret vandstanden deroppe. Derfor er jeg også en lille smule bekymret for, at plejebestemmelserne i ministeriets bekendtgørelse ikke er tilstrækkelige. Det er noget med kompetencen til at iværksætte pleje af strandengene og vandstandsreguleringen i lagunerne. Der er det min opfattelse, at det må være miljøministeriet, der skal tage sig af det. Det er miljøministeriet, der har den biologiske ekspertise, og det må derfor også være i det ministeriums regie, at den slags ting skal foretages, og ikke i ministeriet for offentlige arbejder, som har ansvaret for det.

Jeg kommer som nævnt selv fra den egn, vi taler om, og jeg er nogenlunde godt kendt med såvel Harboør som Agger Tange. Det skulle da glæde mig meget, også på vegne af befolkningen især omkring Harboør, hvis tangerne også kunne blive kendt som et virkeligt naturområde, der er et besøg værd, så værdifuldt, at det er en fredning værdig, og samtidig så nænsom en fredning, at den, næsten ikke da, indeholder nogen begrænsning af lokalbefolkningens brug af naturen til rekreative formål som jagt, fiskeri osv. Det er derfor mit håb, at vi måske i udvalgsarbejdet kunne finde frem til – i hvert fald må vi have lov til at anbefale ministeren det – en lidt